

Záhadný depot

Dnes vám povím krátký příběh o dlouhé historii. Pohodlně si sedněte, do ruky šálek čaje a nechte se uchvátit neobyčejným příběhem obyčejného šperku.

Už je to dlouho, co jsem byl vyroben, přesto si na to pamatuji jako by to bylo včera.

Muž, který mě vyrobil, byl ještě mladý, sotva 40 let. Ovšem v tlupě, kde jsem vznikl, to byla ohromná vzácnost, dožít se takového věku. Každopádně má výroba měla svůj důvod. Muž mě hodlal prodat. A spolu se mnou i další nápažník, téměř totožný se mnou, a deset nákrčníků, jež byly rovněž nově vyrobeny.

„Bogiji! Už jsi skončil,“ zaslechl jsem hlas ženy. Jak jsem se brzo dozvěděl, byla to jeho žena. No dívka, to by nejspíš mohla být. Ovšem byla natolik vykrmená, že připomínala spíše hromotluka, než křehkou dívku.

Rychle přistoupila ke svému muži a obdivně si mě prohlížela.

„Krásný, pro Ishu?“

Muž jen zakroutil hlavou. Sebral mě i mé společníky do ruky, kterou měl značně špinavou od práce, a svižně kráčel k šamanovi.

Ten zrovínka seděl před nějakým chlapcem, který skuhral a chytal se za nohu.

„Šaman to pro vás,“ sklonil se, přičemž nastavil ruce se mnou, nákrčníky a dalším nápadníkem. Šaman lehce otočil hlavou a oči nyní soustředil na nás.

Rozvážně si nás prohlížel, jako by nad námi hodlal vyslovit ortel smrti. Poté Bogijovi kývl a prstem ukázal na cosi, co mělo být nejspíš domek.

Bogij nás tam všechny odnesl a spěšně místnost opustil.

Aspoň, že tu bylo teplo.

„Sáva, pro tebe,“ ozval se unavený hlas šamana. Ani ne za minutu se objevila statná dívka. Oči jí jiskřily nadšením a okamžitě se jala nás vyzkoušet.

Mě si nasadila na levou paži, mého společníka na pravou a všechny nákrčníky si pomalu navlékla na krk.

Od té doby to takto vypadalo dlouho. Sáva si nás nikdy nesundávala, tedy až na několik nákrčníků, které v noci sundávala, aby ji nebolel krk. Byli jsme vystavováni vodě, větru, špíně a občasnému bití. Proto jsme už pomalu začali ztrácet na kráse, přesto jsme stále byli cenným kouskem.

Ovšem můj život se rychle převrátil, když se kmen dostal do sporu s cestujícím kmenem. Spory trvaly dlouho, nyní však vyvrcholily do boje.

Stalo se to v létě. Všechno bylo naoko klidné a nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo dojít k boji. K polední, kdy většina mužů seděla u jídla, se z dálky začal ozývat dupot.

Rychle se přibližoval, až bylo jasné, co to je – druhý kmen byl zcela připraven k nelítostnému boji.

V osadě zavládla panika. Ženy začaly balit věci a svolávaly děti, muži nechali jídlo jídlem a chopili se zbraní.

I Sáva na chvíli propadla panice, poté však sebrala většinu svých věcí a začala utíkat. Ovšem nákrčníky cestou cinkaly a narážely o sebe, takže znemožňovali možnost útěku. Rychle je ze sebe strhla a rozhlédla se kolem. Rozběhla se k malé jamce a položila tam nákrčníky. Nervózně se podívala do jámy, načež obrátila zrak k lesu.

Bojovníci již bylo skoro tady, nebyl čas otálet. Strhla ze sebe i nás, pevně nás spojila dohromady a provlekla námi nákrčníky. Nepřátelský kmen už byl v osadě, když nás pokládala do jámy. Zoufale se rozhlédla kolem sebe.

Stále to vidím jako ve zpomaleném záběru. Sáva popadla kámen a položila ho na jámu. Rychle k tomu začala přihazovat hlínu, dokud se vzduchem nezval pronikavý svist. Oči se jí rozšířily strachem, jediné co ještě stihla, bylo podívat se na svou hruď, ve které nyní trčela dýka.

Mladoučká Sáva padla na zem s očima vytřeštěnými dokořán.

Boj netrval dlouho. Sávin kmen byl rychle poražen a mrtvoly byly odvečeny do hromadné hrobky.

Ten kmen tu ani nezůstal, protože všechno bylo zničeno. Takže jsme tu osaměli. Na měsíc, na rok, na desetiletí, století, ani nevím na jak dlouho. Život pod zemí utíká mnohem pomaleji.

V době, kdy už bylo jasné, že nás nikdo nehledá, v době kdy jsme již ztratili svou bronzovou krásu, se kámen odklopil a na nás pohlédla stará vrásčitá tvář. Po dlouhé době se nás opět někdo dotkl a možná nás bude někdo nosit.

Ovšem ten muž se na nás sice obdivně podíval, ale dotýkal se nás v rukavičkách.

Nejhorší na tom bylo, že nás donesl jiným lidem, kteří nás možná trochu očistili, jenže stále jsme byli spojeni a nikdo z těch lidí nevypadal, že by nás chtěl nosit. Jen po nás neustále blýskali světly.

Nakonec udělali to nejhorší, co mohli. Strčili nás do skleněné, průhledné truhly, kterou uzavřeli. Každý den kolem mě projde spousta tváří, ale ani jedna z nich se neobtěžovala zjistit, kým jsem byl, než mě sem zavřeli. Jak jsem byl krásný. A nikdo se neobtěžuje zjistit, co se s tou ubohou, mladou dívkou stalo.

Autor: P. K.